

DESET LET PIHALNEGA ORKESTRA VIČ-RUDNIK

Več kot 230 nastopov

Ideja o ustanovitvi pihalnega orkestra oziroma godbe sega v leto 1977, ko so stekli prvi razgovori s sedanjim dirigentom Josipom Grgasovičem in bili pet let kasneje »obnovljeni« ob sodelovanju takratnega ravnatelja viške glasbene šole Mileta Škabarja in župana Vilija Beliča. Pričelo se je z ničle. Ni bilo niti enega instrumenta, ne not, ne glasbenikov. Z občinskimi denarjem so kupili 14 instrumentov, pričeli načrtno učiti nove učence v Glasbeni šoli in čez štiri mesece pričeli z vajami v Tobačni tovarni. Trinajst mladih in nadobudnih glasbenikov je pričelo svojo pot ter s pomočjo podpisnikov in prijateljev ustanovili KUD Pihalni orkester Vič Rudnik. To je bilo 6. maja leta 1982.

Pridružil se jim je še 5 novih članov in s pomočjo godbe milice in vojaškega orkestra so 21. decembra prvič nastopili v KUD France Prešeren v Trnovem.

Svoj prvi samostojni koncert pa je Pihalni orkester Ljubljana Vič Rudnik organiziral leta 1984 v prostorih osnovne šole Vič. Število nastopov je za tem raslo, z njim pa tudi kvaliteta orkestra. Vse več je bilo izobraženih mladih godbenikov, ki so obiskovali glasbeno šolo in velja pohvala, da je tudi iz vrst godbe izšlo nekaj dobrih glasbenikov, med katerimi so tudi vrhunski umetniki, ki še danes sodelujejo z našo viškoročniško godbo.

Seveda pa so v vsem desetletnem obdobju tudi to godbo pestile težave. Žal večje kot jih ima marsikateri v bližnji sosesčini, pa naj si je šlo za financiranje, nabavo dragih instrumentov ali prostora. Toda kljub temu je 43 članski orkester izvedel zelo kvaliteten koncert ob peti obletnici delovanja. V tistem obdobju je orkester tudi veliko nastopal, sicer pa velja zapisati pomemben podatek, da je v desetih letih orkester zabeležil več kot 230 nastopov. V orkestru pa sta delovala tudi dva ansambla. Trobilni kvartet, ki je imel precej samostojnih nastopov po Sloveniji in drugod ter zabavni ansambel Odiseja (sedaj Avia), ki je poleg nastopov v okviru orkestra dvakrat obiskal tudi naše zdomce v Goteborgu na Švedskem. Leta 1988 je orkester prvič sodeloval na tekmovanju pihalnih orkestror Slovenije v tretji težavnostni stopnji in si priboril bronasto odličje, kar je za naš mladi kolektiv velik uspeh.

Težave z vadbenimi prostori in osip članstva pa sta botrovala prekinitvi delovanja orkestra. V tem dveletnem obdobju premora pa je večina glasbenikov sodelovala s postojnsko godbo, ki jo odlikuje 184 letna tradicija. Prav to sodelovanje je pozitivno vplivalo na dekleta in fante, da vztrajajo na svoji poti.

Odbor Pihalnega orkestra Vič Rudnik pa je

24. APRIL

Jubilejni koncert

Pihalni orkester Ljubljana Vič-Rudnik ob svoji desetletnici vabi na slavnostni koncert s podelitvijo priznanj, ki bo 24. aprila ob 19.30 v Kulturnem domu Španski borci.

Pridite, poslušajte nas, ne bo vam žal!

s pomočjo neutrudnega prijatelja in sodelavca Vilija Beliča in Franca Malovrha ter ob razumevanju občinske in mestne zveze kulturnih organizacij ter Tobačne tovarne, kjer glasbeniki zopet vadijo, ponovno oživil delo orkestra. Skratka, kljub težavam je orkester dočkal deset let. Vztrajali so, zdržali. Zmagala je želja po muziciranju in uspehu, zmagala je mladost.

Zato ob tem jubileju, kot je za naš časopis zapisal njen vseletni dirigent prof. Josip Grgasovič, velja posebna zahvala občinski skupščini, Tobačni tovarni, Plutalu, Glasbeni šoli Vič in vsem, ki so temu orkestru omogočili proslavo, jubileje in izvedbo koncerta.

In kaj si želijo? Novih mladih glasbenikov, trajnih prostorov za vaje, urejeno financiranje, novo prepotrebno dvorano v občini, ki bi bila primerna za tovrstne koncerte in seveda, da bi se krog poslušalcev, ki bi jim radi prisluhnili, še povečal, da bi z ubranimi zvoki melodij zadovoljili slehernega človeka in prišli do skritih kotičkov njihovih src.

ZVEZA KULTURNIH ORGANIZACIJ
LJUBLJANA VIČ RUDNIK
TRG MDB 14, 61111 LJUBLJANA
tel.: 156-183

Vabilo k sodelovanju

Izvršni odbor ZKO Ljubljana Vič Rudnik, Trg MDB 14 vabi društva, skupine in posameznike, da se prijavijo za javne nastope:

ZBOROVODJE

revija odraslih pevskih zborov
Občinsko srečanje, 24. aprila 1992 ob 20. uri

REVIVA OTROŠKIH IN MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV
SLOVENSKA Filharmonija, 14. in 15. maj ob 17. uri

23. TABOR PEVSKIH ZBOROV V Stični
20. junija 1991 v Stični pri Stični

Skupne pesmi:
Vasilij Mirk: Dekle, to mi povej
Slavko Mihelič: Tam v dolu
Zdravljica

TEKMOVALNI KONCERT naša pesem 1992 bo v Unionski dvorani v Mariboru v petek, 10. 4. 1992 ob 19.30

REPUBLIŠKA REVIVA OTROŠKIH IN MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV BO OD 14. DO 16. MAJA 1992 V ZAGORJU OB SAVI

FOLKLORISTI
Vodje folklornih skupin vabimo, da se prijavijo za nastop na TURJAŠKEM GRADU, 5. JUNIJA 1992

PLESALCI
Plesne skupine, tudi individualne, ki sami sestavljajo ples, vabimo, da se prijavijo za nastop na OŠNOVNIM ŠOLAM VIČ, 16. aprila 1992 ob 18. uri.

LIKOVNIKI
Ljubitelji likovne umetnosti opozarjamo na VIŠKI LIKOVNI SALON, ki bo na Nanoški 5 od 12. maja do 22. maja

LITERATI
ZVEZA KULTURNIH ORGANIZACIJ vsako leto poveže literarne prispevke v LITERARNI ALMANAH. VABIMO MLADE ŠE NEUVELJAVLJENE PESNIKE IN PISATELJE, da pošljejo svoje prispevke do 15. maja na občinsko zvezo. O izboru za literarni almanah bo razpravljala žirija, v kateri bo tudi novinar NAŠE KOMUNE BRANKO VRHOVEC. USPELE PRISPEVKE bomo predložili reviji MENTOR.

SREČANJE LUTKOVNIH SKUPIN
bo letos namenjeno cicibanom.

SREČANJE OTROŠKIH FOLKLORNIH SKUPIN
kud Dobrova, 21. maj

VIŠKI IZVIRI
NAJBOLJ USPELE TOČKE LETOŠNIH SREČANJ BODO TUDI LETOS VKLJUČENE V CELOVEČERNO PRIREDITEV, ki bo gostovalnega značaja.
Prijava pošljite na naslov: ZKO LJUBLJANA VIČ RUDNIK, TRG MDB 14

Kulturno dogajanje v Notranjih Goricah

Med kraje, ki si prizadevajo ohranjati, predvsem pa še pospeševati kulturno življenje med ljudmi, sodijo tudi Notranje Gorice. V ta namen že vrsto let prizadevno deluje KUD Notranje Gorice-Plešivica, ki se je v letošnjem januarju iz starega KUD ZADRUGAR uradno preimenoval v KUD JANEZA JALNA. Znameniti mož je namreč nekaj predvojnih let kot duhovnik in pisatelj preživel in ustvarjal v našem kraju. Po temeljitem študiju je Janez Jalen vsekakor ustvaril svoj »labodji spev«, ki velja za eno temeljnih slovenskih zgodovinsko-leposlovnih del.

Sezoni 91' in 92' je KUD Janeza Jala zaznamovalo z igrivo vodvilsko komedijo Georgesa

Feydeaua – BOLHA V UŠESU, ki jo je zelo uspešno vodil in režiral gospod Peter Militarov. Komedija je požela ugoden odziv pri gledalcih, čeprav je bila nekaj povsem novega v bolj tradicionalnem repertoarju amaterskega društva. Z njo smo gostovali v dvajsetih krajih širom po Sloveniji; naj omenim le nekatere: Sentjost, Ribnica, Velike Lašče, Vodice, Podlipa, Pirniče, Horjul, Sora, Iška vas ...

Sodelovali pa smo tudi na srečanju amaterskih

gledališč v Sentjakobskem gledališču, kjer je mlad, perspektiven član našega društva Gregor Perko osvojil zlato priznanje za najboljšo odigrano vlogo med zbranimi slovenskimi amaterskimi gledališči.

Pred nami pa je še veliko izzivov in sezon, ki bodo potekale v temeljito prenovljeni in prepleškani dvorani v Zadrugnem domu in za katere upam, da bodo vsaj tako uspešne kot pretekli dve.

TATJANA SOJER

BILI SO MED NAMI

trdno hodili po svoji zemlji, ustvarjali, ljubili, včasih zasajali, a se spet hitro izvil iz utvar, in naj so še tako trpeli, vedno so se oklepali življenja v stvarnih zvezah in času.

BRANKO VRHOVEC

Anton Tehovnik

Še vedno ne moremo sprejeti pretresljive novice, da med nami ni več Antona Tehovnika – Sojerjevega Toneta iz Brezij pri Dobrovi. Postal je žrtev tega prekletega štirikolesnega simbola sodobnega življenja, brez katerega ne moremo več živeti, hkrati pa mu plačujemo vedno večji krvavi davek. Kot da je bilo včeraj, so minila leta, ko je Tone z veseljem sprejel naše vabilo za sodelovanje v pevskem zboru kulturnega društva Dolomiti na Dobrovi. Kmalu nato se je vključil tudi v cerkveni moški zbor. In čeprav mu življenje ni bilo poslano z rožicami, je bil vedno dobre volje in nasmeh, s pesmijo na ustih in v srcu je bil vedno pripravljen pomagati tudi drugim. Ob skrbi za dom in družino je še vedno našel čas za delo v društvu. Veliko časa pa je posvetil tudi delu na vasi. Nekaj let je bil predsednik vaške skupnosti. Nikoli ni odklonil pomoči. Svojo dobro voljo je znal prenašati na vse okrog sebe, to pa je bilo in je v današnjih časih velika in redka dobrina. Praznino, ki je z njegovim nenadnim odhodom nastala v pevskem zboru, ne bo mogoče nadomestiti, žal pa tudi v avgustu ne bomo z njim praznovali njegove štiridesetletnice, ki se je je veselil.

Ne bomo ga pozabili!

ANTON POTOČNIK

Viktor Drnovšek

Svoje barjanske korenine je Viktor pognal v daljnem letu 1909 v številni Drnovškovi družini – kot drugi od desetih otrok.

Delo je zarezovalo v njem prvo najgloblje življenjsko napotilo.

Med pašo, barjansko štirirazrednico, šoto, povodnjami – posteljo v hlevu, je bilo razpeto njegovo otroštvo, kakor vseh otrok tedanje dobe. Med mogočne jablane skrita mala hiška – vhod skozi črno kuhinjo, znano vsej bližnji okolici – je odsevala domačnost, ki jo je težko pozabiti.

Že v rani mladosti je imel Viktor vsajeno spoznanje, da brez strokovnega znanja ni napredka. Želja po znanju in vztrajnost sta mu bila vse življenje vodilna sila. Tako je v težkih pogojih, večkrat lačen kot sit trmasto vztrajal pri mojstru, se izučil za ključavničarja, nadaljeval strokovno usposabljanje in dokončal strojno delovodsko šolo, za tiste čase zavidanja vredno izobrazbo.

Prva služba in zadnji dan pred upokojitvijo, od leta 1929 do 1970, polnih 40 let je svoje življenje, delo in znanje posvetil razvoju Papirnice Vevče.

Vmes je bila vojna, okupacija, ki tudi njemu ni prizanesla. Kot jugoslovanskega vojaka so ga zajeli Nemci. Sledilo je 4-letno vojno ujetništvo.

Po osvoboditvi se je še z večjo vnemo in delovnostjo posvetil tovarni papirja. Njegov lik visoko kvalificiranega in odgovornega vodje proizvodnje je bil med vsemi generacijami vevškega papirniškega delavstva in tudi njegove okolice močno živ.

Zahteven do sebe in sodelavcev ni trpel malomarnosti in nedelavnosti. Če je bilo treba, je znal udariti tudi po mizi. Sodelavci so njegovo pošteno delo in nesebično prizadevanost znali ceniti. Odlikovan je bil z najvišjim državnim odlikovanjem za delo.

Po zasluženi upokojitvi se mu je vzbudila njegova čustvena naveznost na rodno Barje. Vrnil se je s svojo družino v rodni kraj, med svojce in rojake. V njem je zaživel prvobitna povezanost z zemljo, ki je bila vkoreninjena v obeh starševskih rodovih – Škafarjevem, ki so bili med prvimi naseljenci Barja in Drnovškovem.

Pravi industrijski delavec se je z vso dušo posvetil zemlji, vrtu, sadovnjaku.

Z družino si je zgradil novo hišo, toda ohranil tudi del stare, tako tipično staroselske.

Za vse, kar je prispeval za napredek in razvoj v svoji stroki, za njegovo pokončno držo, za prizadevanje za boljše Slovenijo, za večji kos kruha, hvala.

Prav tako hvala za zvestobo načelom njegovega rodu: čut odgovornosti, delavnost, poštenje.

Zagotovo lahko rečemo, da je bil po naših človeških merilih – vsega spoštovanja vreden človek.

F. PODLIPEC

Anton Ingolič

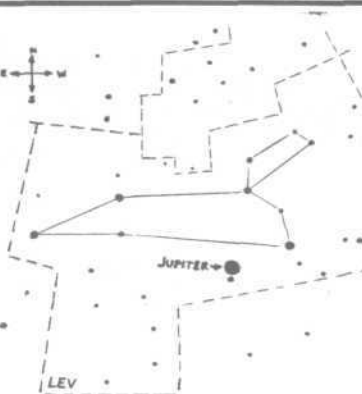
»Oči mi nagajajo, slabo vidim, a še zmerom pišem in še bom pisal, dokler bom le mogel,« je še letos januarja v prijateljskem krogu zaupal pisatelj in akademik Anton Ingolič, ki je zadnja leta živel v svoji hiši na Vrhovcih.

Avtor nekaj tisoč priljubljenih »Gimnazijek«, »Tajnega društva PGK« in še kopice drugih povesti, čigar življenje se je izteklo letošnjega marca, je bil najzgodnejši primer človeške upornosti. Kakor hitro je dokončal eno delo, že ga je čakalo drugo, včasih je nastajalo tudi po več del hkrati, in o vsem, kar je pisal, je rad govoril prijateljem in znancem, včasih tako zaverovano, da je kar pozabil, da mora doma postoriti še to in ono. Pogovor je često zasukal na planinstvo, potovanja. Tla »neugnani vedri vitalist«, kot ga je pred leti slikovito opisal Franc Zadravec, ni samo napisal kakih sedemdeset knjig, ampak je pri svojih osemindesetih letih zastavil slovensko planinsko transverzalo, pri sedemdesetih pa je še na mopedu prekršil kar lep kos Slovenije. »Nikamor se vam ne mudi, gorá se lotite načrtno, vsake posebej, saj je vsaka zase svojevrsno doživetje,« mi je svetloval pred leti, ko mi je podaril planinsko transverzalo knjižico.

Zadnja leta življenja je Anton Ingolič veliko govoril o svojem izgnanstvu med drugo svetovno vojno in o knjigi, ki jo je o tem pripravil (pokazal je tudi več fotografij, ki jih je skrivaj posnel na tem križevem potu). Skupaj z njegovo mlado družino so ga že leta 1941 izgnali v Srbijo. »Samo moji ženi in njeni izjemni volji se imamo zahvaliti, da smo tedaj vzdržali,« je večkrat dejal. V pogovoru se je često spomnil tudi svojih povojnih selitev, učiteljevanja in zelenega Pohorja, kamor se je rad vračal še na stara leta. Tudi v novo okolje na Vrhovcih se je vživel. Prihajal je na kulturne prireditve KUD Brdo-Vrhovci in bil vselej voljan za klepet za »Našo komuno«, pa naj je tekla beseda o čemerkoli.

Anton Ingolič je bil in ostaja zgledna zrcalna podoba njegovih književnih junakov: »Ljudi, ki so

ASTRONOMSKI KOTIČEK

Planet Jupiter

Jupiter je v tem času najsvetlejši objekt na večernem nebu (razen seveda kadar sveti luna). Če se ozremo proti jugu, ga najdemo zelo visoko na nebu. Nahaja se v ozvezdju Leva, kot je razvidno iz skice.

Jupiter je največji planet v našem sončnem sistemu. Njegova masa je večja kot skupna masa vseh preostalih planetov, zato ni čudno, da nekateri pravijo, da sončev sistem sestavljajo Sonce, Jupiter in še nekaj drobnih ostankov. Že skozi daljnogled vidimo Jupiter kot droben disk, katerega spremljajo štiri pikice. To so največji štirje Jupitrovi sateliti: Io, Evropa, Ganimed in Kalisto. Kmalu po izumu daljnogleda jih je prvi opazil znani astronom Galileo Galilei pozimi leta 1609/1610. Zato jih imenujemo tudi Galilejevi sateliti. Jupiter ima seveda več lun, toda to so manjše. Največ so jih odkrili z znanimi sondami Pioneer in Voyager.